

ν' ἀποθάνω παρὰ νὰ ταξιδεύσω μετὰ τοῦ συζύγου μου καὶ νὰ εὐρεθῶ εἰς τὴν προτέραν ζωὴν! . . Ἡ Ἑλένη δὲν γνωρίζει τί θὰ εἴπῃ πλῆξίς!

Καὶ ἔγραψε ἐπιστολὴν, ἣς ἡ ἀληθὴς ἑνοια συνοψίζεται :

«Ἐξακολουθεῖ νὰ με ἀγαπᾷ», ἂν καὶ τὰ πράγματα λέγῃσι : «τὸ πᾶν τετέλεσται μεταξὺ μας!»

Ἐνῶ ἐπὶ ἐβδουαδᾷ ὁλόκληρον ὁ Ἰωάννης ἔγραφε καθ' ἑκάστην εἰς τὴν Ζήλειαν ἐπιστολάς, ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἀπελπιστικὰς, αὕτη οὐχ ἦττον ἔσχε τὴν δύναμιν νὰ σιωπήσῃ.

Τὴν ἐνάτην ἡμέραν ὁ Ἰωάννης ἐγκαρτερήσας δὲν ἔγραψεν.

Ἡ Ζήλει, μαθοῦσα τὴν ἐπομένην ὅτι διήλθε τὴν ἐσπέραν τοῦ εἰς τὴν οἰκίαν τῆς ἰταλίδος πριγκηπέσσης, ἠσθάνθη ζηλοτυπίαν. Τὸν ἐμεγαλυνεν ἀπέναντι τοῦ κόσμου, ὅπως τῷ διευκολύνῃ τὸν ἔρωτα ἄλλης γυναικός;

Αἱ βάσανοι τῆς φιλαυτίας, ἃς προξενεῖ ἡ ἀμύλλα, καταστρέφουσι περισσότεράς γυναικας ἢ ὁ ἔρως.

Μετὰ δύο ἡμέρας ἡ κόμησσα μετέβη εἰς χορὸν μετὰ τὴν βεβαιότητα νὰ συναντήσῃ ἐκεῖ τὸν Ἰωάννην, κατορθώσαντα τότε νὰ φανῇ ψυχρός, τραχὺς, εἴρων. Τὴν ἐπαύριον ἡ Ζήλει εὐρίσκετο ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ.

Τὰς ἐπομένας ἡμέρας ἡ Ζήλει ἐξεπλήσσετο εὐρίσκουσα ἐλαχίστην μεταβολὴν ἐν τῇ ζωῇ της, καὶ μὴ αἰσθανομένη τὴν εὐτυχίαν ἐκείνην, περὶ ἣς οὐκ αἰεὶ ἡ Ἑλένη καὶ ἦτις ἐξεδηλοῦτο ἐν τῷ βλέμματι τῆς κυρίας Δεραμπέρ.

Ὅπως γυνὴ τις διατελῇ ἐν τῷ ἔρωτι εὐτυχὴς ἀπαιτεῖται νὰ ταῦτίσῃ, ἢ δυνατὸν, ἐντελῶς τὸν βίον τῆς πρὸς τὸν τοῦ ἀνδρός ὃν ἀγαπᾷ, νὰ συνεταίρισθῇ τὴν φιλοδοξίαν τοῦ, τοὺς σκοποὺς τοῦ, τὰ ὄνειρά τοῦ, καὶ συγχρόνως ἐπιδιώκουσα τὴν ἀφθονίαν τῆς χαρᾶς καὶ τὴν φειδῶ τῆς λύπης, νὰ καθιστᾷ θελατικὰς τὰς ἀσημοτέρας λεπτομερείας τῆς ὕλικῆς ζωῆς· οὕτω διαφεύγει τὸ κενὸν τῆς ψυχῆς καὶ τὸ ἐλάχιστον χρονικὸν διάστημα ἡδέως παρέρχεται.

Ἄλλ' εἰς τὰς ἀναλόγους πρὸς τὴν τῆς Ζήλειας μετὰ τοῦ Ἰωάννου σχέσεις τὰ συμφέροντα σχεδὸν πάντοτε ἀντίκεινται, τὸ μέλλον εἶνε ἀτελεύτητος καὶ ἀποτρόπαιος ἀπειλή, αἱ ἀσχολίαι καὶ τὰ συμβεβηκότα τῆς καθημερινῆς ζωῆς τελείως διφαστανται.

— Ἀκόμη μόνον εὐρίσκομαι ἐδῶ μὴ ἡ Ἑλένη ἔχῃ δίκαιον, μὴ δὲν τὸν ἡγάπων! ἔλεγεν ἐνίοτε ἡ κ. Δεναραντὰλ περιπλανώσα εἰς τὸ δωματίον τῆς ἀπεγνωσμένα βλέμματα.

Οὐχ ἦττον ἐφρόντιζε νὰ υποθάλῃ τὸν ἔρωτα τοῦ Ἰωάννου.

Γυνή, ἐξοκειωμένη πρὸς τὰς συγκινήσεις μυστηριώδους καὶ ἐνόχου ἐρωτοπλοκίας ὑπὲρ πᾶν ἄλλο δισταζει νὰ παραιτηθῇ αὐτῶν, καὶ ἐν τούτοις, σεβομένη ἔτι ἑαυτήν, ἀπωθεῖ μετὰ φρίκης τὴν ιδέαν νὰ ζητήσῃ τὰς συγκινήσεις ταύτας παρ' ἐτέ-

ρου ἀνδρός, ἐκτὸς τοῦ ἔραστοῦ, δι' ὃν διέπραξε τὸ πρῶτον σφάλμα τῆς. Προσπαθεῖ λοιπὸν νὰ πιστεύσῃ ὅτι ἀγαπᾷ.

Οἱ τιθέμενοι ὡς ἀξίωμα, ὅτι ἡ ἀπόλαυσις αὐξάνει τὸν ἔρωτα τῆς γυναικὸς καὶ ἐλαττοῖ τὸν τοῦ ἀνδρός, κατὰ κανόνα, εὐαπατώνται ἐκ τοῦ ἀλόγου τούτου συλλογισμοῦ, τοῦ σχεδὸν πάντοτε μετὰ πολλῶν ἄλλων συναφοῦς. Ἡ φαντασία πιτίζει συνήθως σπουδαιότερον πρόσωπον παρὰ τῇ γυναικί, εὐκόλως δὲ φέρεται αὕτη ταχύτερον εἰς τὴν ἀπογοήτευσιν, ὅταν πραγματοποιηθῶσιν αἱ πόθοι.

[Ἐπεται συνέχεια].

K.

ΠΡΟΣΠΕΡ ΜΕΡΙΜΕ

Ο ΚΥΑΝΟΥΣ ΘΑΛΑΜΟΣ

Διήγημα

[Συνέχεια]

Ἐδέησε νὰ καταβάλλῃ ὅλην τοῦ τὴν ρητορικὴν καὶ τινὰ μέσσα δωροδοκίας ἵνα ἐπιτύχῃ τὴν ὑπόσχεσιν δειπνοῦ χωριστοῦ· ἀλλ' ὅποια ὑπῆρξεν ἡ φρίκη τοῦ ὅτε ἔμαθεν ὅτι ἐν τῇ κυρίᾳ αἰθούσῃ τοῦ ἐστιατορίου, παραπλευρῶς δηλαδὴ τοῦ θαλάμου τοῦ, οἱ κ.κ. ἀξιωματικοὶ τοῦ 3ου τῶν Οὐσσάρων, οἱ ἀντικαταστήσαντες τοὺς κ.κ. ἀξιωματικούς τοῦ 3ου τῶν Οὐσσάρων ἐν Ν*, ἔμελλον τὴν αὐτὴν ἐκείνην ἡμέραν νὰ συνέλθωσιν ὁμοῦ εἰς συμπόσιον ἀποχαιρετισμοῦ καθ' ὃ ζωνηρὰ θὰ ἐπεκράτει διάχυσις.

Ὁ ξενοδόχος μετ' ὄρκων διεβεβαίωσεν ὅτι, πλὴν τῆς ἰδιαιότητος εἰς πάντα Γάλλον ἀξιωματικὸν φαιδρότητος, οἱ κ. κ. Οὐσσάροι ἦσαν καθ' ἅπασαν τὴν πόλιν γνωστοὶ διὰ τὸ πρῶτον αὐτῶν καὶ συνετόν, καὶ ὅτι ἡ γειτονικὴ των παρουσία οὐδὲν θὰ εἶχε τὸ ἀνάρμοστον διὰ τὴν κυρίαν, καθόσον μάλιστα οἱ κ. κ. ἀξιωματικοὶ συνειθίζον νὰ ἐγείρωνται τῆς τραπέζης πρὸ τοῦ μεσονυκτίου.

Ἐπανερχόμενος ὁ Λέων εἰς τὸν κυανοῦν θάλαμον, κατόπιν τῆς ἡκιστα ἐνθαρρυντικῆς αὐτῆς διεβεβαίωσης, παρετήρησεν ὅτι ὁ Ἀγγλος τοῦ κατεῖχε τὸ παραπλευρῶς τοῦ ἰδικοῦ τοῦ κείμενον δωματίον.

Ἡ θύρα ἦτο ἀνοικτὴ.

Ὁ Ἀγγλος, καθήμενος ἔμπροσθεν τραπέζης ἐφ' ἣς ἔκειντο ποτήριον καὶ φιάλη, ἠτένιζε τὸ δάπεδον μετὰ βαθείας προσοχῆς, ὥσπερ μετρῶν τὰς ἐπ' αὐτοῦ περιφερόμενας μύζας.

— Τί μ' ἐνδιαφέρουν οἱ γείτονες! ἐσκέφθη ὁ Λέων. Ὁ Ἀγγλος ὅσον οὕτω θὰ μεθυσθῇ, καὶ οἱ Οὐσσάροι θὰ φύγουν πρὸ τοῦ μεσονυκτίου.

Ἄμα ὡς εἰσῆλθεν εἰς τὸν κυανοῦν θάλαμον, πρῶτη τοῦ φροντίς ὑπῆρξε τὸ νὰ βεβαιωθῇ ἂν αἱ θύραι τῆς συγκοινωνίας ἐκλείοντο καλῶς καὶ εἶχον σύρτας.

Πρὸς τὸ μέρος τοῦ Ἀγγλου, ὑπῆρχε θύρα διπλῇ καὶ τὸ τεῖχος ἦτο πυκνόν.

Πρὸς τὴν πλευρὰν τῶν Οὐσσάρων, ὁ

τοῖχος ἦτο λεπτότερος, ἀλλ' ἡ θύρα ἡσφαλιζέτο διὰ κλειθροῦ καὶ σύρτου.

Ἦτο ὅπως δῆποτε, κατὰ τῆς περιεργείας, φραγμὸς ἀσφαλέστερος τῶν παρατασμάτων ἀμαξίας, καὶ πόσοι δὲν νομίζουσιν ἑαυτοὺς μακρὰν τοῦ κόσμου ἐντὸς ἀμαξίας!

Ἡ πλουσιωτέρα τῷ ὄντι φαντασία ἀδυνατεῖ νὰ ἐξέυρῃ εὐδαιμονίαν πληρεστέραν ἐκείνης, καθ' ἣν δύο ἔρασταί, μετὰ μακρὰν προσδοκίαν, εὐρίσκονται μόνοι, μακρὰν τῶν ζηλοτύπων καὶ τῶν περιέργων, δυνάμενοι οὕτω ν' ἀφηγηθῶσιν ἀνέτως τοὺς παρελθόντας πόνους των καὶ νὰ δρέψωσι τὰς ἀπολαύσεις, τελείας ἐνώσεως.

Ἄλλ' ὁ διαβολὸς εὐρίσκει πάντοτε μέσον νὰ σταλαζῇ σταγόνα ἀψίθου ἐν τῷ κυτέλλῳ τῆς εὐτυχίας.

Ὁ Ἰόνσων ἔχει γράψῃ, ἀλλ' ὄχι πρῶτος, λαβὼν τοῦτο παρ' Ἑλλήνων, ὅτι οὐδεὶς δύναται νὰ εἴπῃ : «Σήμερον θὰ ἦμαι εὐτυχής». Ἡ ἀλήθεια αὕτη ἦν ἡσπασθησάν ἀπὸ ἀρχαιοτήτων χρόνων, ἀγνοεῖται ἔτι παρὰ τινος ἀριθμοῦ ἀτόμων καὶ ἰδίως παρὰ τοῦ πλείστου τῶν ἀγαπάντων.

Κατὰ τὸ πενιχρόν των ἐν τῷ κυανῷ θαλάμῳ δεῖπνον, τὸ ἀποτελούμενον ἐκ τινων πινακίων ἀποκορβέντων τοῦ δειπνοῦ τῶν Οὐσσάρων, ὁ Λέων καὶ ἡ φίλη τοῦ πολλὰ ὑπέφερον ἐκ τῆς συνδιαλέξεως, εἰς ἣν εἶχον παραδοθῇ οἱ κύριοι τῆς γείτονος αἰθούσης. Αἱ ὁμιλίαι των, ἃς ἀπέχω τοῦ ν' ἀναφέρω, πᾶν ἄλλο εἶχον θέμα ἢ τὴν τακτικὴν τῶν ὄπλων καὶ τὰς ἀνδραγαθίας.

Ἦσαν ἀλλεπάλληλοι ἱστορίαι ἐρωτικῶν κατορθωμάτων, ὅλαι σχεδὸν εὐθυμότεραι, προκαλοῦσαι ἐκρήξεις ἡχηρῶν γελῶτων, ὧν ἡδυνάτου νὰ μὴ συμμερίζωνται οἱ ἡμέτεροι ἔρασταί.

Ἡ φίλη τοῦ Λέοντος δὲν ἦτο σεμνότυφος· ἀλλ' ὑπάρχουσι πράγματα, ἅτινα δυσσάρετως ἀκούει τις, ὅτε μάλιστα εὐρίσκεται μετ' ἐκείνου ὃν ἀγαπᾷ.

Ἡ θέσις βλῆμαθ' ἐκκατατο δυσχερεστέρα, καὶ, ὅτε παρέθετον εἰς τοὺς κ. κ. ἀξιωματικούς τὰ ἐπιδόρπια, ὁ Λέων ἔκρινε καθήκον τοῦ νὰ καταβῇ εἰς τὸ μαγειρεῖον καὶ συστήσῃ, ὅπως ὁ ξενοδόχος παρατηρήσῃ πρὸς τοὺς κυρίους ὅτι ἐν τῷ παρακειμένῳ θαλάμῳ ὑπῆρχε γυνὴ ἀσθενής, καὶ ὅτι πεποιθότες εἰς τὴν εὐγένειάν των τοὺς παρεκάλουν νὰ περιστείλωσι τοὺς θορύβους των.

Ὁ ξενοδόχος, ὡς συμβαίνει εἰς γεύματα ὁμάδων, ἦτο ὅλως συγκεχυμένος καὶ ἠγνόει πρὸς ποῖον ν' ἀπαντήσῃ πρῶτον.

Καθ' ἣν στιγμήν ὁ Λέων τῷ διεβιβαζέ τὴν διὰ τοὺς ἀξιωματικούς ἐντολὴν, θεράπων τις ἐζήτηε οἶνον Καμπανίας διὰ τοὺς Οὐσσάρους, θεράπειναι τις οἶνον Πόρτου διὰ τὸν Ἀγγλον.

— Τῷ εἶπα, προσέθηκεν αὕτη, ὅτι δὲν ἔχει.

— Εἶσαι ζῶν Ὁ, τι κραεὶ Ζητήσῃ κανεῖς, τὸ ἔχω. Θὰ εὐρῶ τοῦ Πόρτου! Φέρε μου τὴν μπουτίλια τῆς ρακῆς, μία μπουτίλια τῶν δέκα πέντε καὶ τὸ μικρὸ μπουκάλι τοῦ σπέρτου

Κατασκευάσας ἐν μικρῷ διαστήματι τὸ πόρτο, ὁ ξενοδόχος εἰσηλθεν ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ καὶ ἀνεκοίνωσε τὴν παραγγελίαν τοῦ Λέοντος.

Διηγείρειν αὐτοστιγμῇ μανιώδη θύελλαν.

Εἶτα φωνή τις ἤχηρά, ἐπικρατοῦσα ὧλων τῶν ἄλλων, ἠρώτησε τί εἶδους γυνὴ ἦτο ἡ γείτων.

Σιγὴ τις σχετικὴ ἀπεκατέστη.

Ὁ ξενοδόχος ἀπήντησεν :

— Εἰς τὴν πίστι μου ! κύριοι, τί νὰ σὰς εἰπῶ ; Εἶνε μία πολὺ εὐμορφῇ, σὰν φοβισμένη, ἡ Μαρία λέει πῶς ἔχει 'στὸ δάκτυλο ἀρραβῶνα. Μπορεῖ νὰ ἦνε νύφη, καὶ νὰ ἠθέλησε νὰ ἐορτάσῃ τοὺς γάμους της ἐδῶ, ὅπως κάμνουν τόσοι ἄλλοι.

— Νύμφη ; ἀνέκραξαν τεσσαράκοντα φωναὶ ταυτοχρόνως, πρέπει νὰ ἔλθῃ νὰ συγκρούσῃ τὸ ποτήριον μαζὶ μας. Θὰ πῶμεν εἰς ὑγείαν της, καὶ θὰ διδάξωμεν τὸν συζυγον τὰ καθήκοντά του.

Τὰς λέξεις ταύτας διεδέχθη μέγας κρότος πτερνιστῆρων, καὶ οἱ δύο ἐρασταὶ ἐρίγησαν, σκεπτόμενοι ὅτι ὁ θαλάμῳ των θὰ καταλαμβάνετο ἐξ ἐφόδου. Ἀλλ' αἰφνης φωνὴ τις διέκοψε πᾶσαν κίνησιν.

Ἀρχηγὸς τις προφανῶς ὠμίλει.

Ἐπετίμησε τοὺς ἀξιοματικούς διὰ τὸ ἀπρεπὲς τῆς συμπεριφορᾶς των, καὶ τοὺς διέταξε νὰ καθίσωσι καὶ ὁμιλῶσι κοσμίως καὶ ἀθορύβως. Προσέθηκεν εἰς αὐτὰς τινὰς ταπεινοφώνους, οὕτως ὥστε νὰ μὴ ἀκουσθῶσιν εἰς τὸν κυανοῦ θαλάμον, αἰτίνες ἠκούσθησαν μετὰ σεβασμοῦ μὲν, ἀλλ' ὅχι καὶ δίχως νὰ διεγείρῳσιν ἱλαρότητα μόλις συγκρατουμένην.

Ἀπὸ τῆς στιγμῆς αὐτῆς, σιγὴ τις ἀποκατέστη ἐν τῇ αἰθούσῃ τῶν ἀξιοματικῶν, καὶ οἱ ἡμέτεροι ἐρασταὶ εὐλογοῦντες τὸ σωτήριον κράτος τῆς πειθαρχίας, ἤρχισαν νὰ συνδιαλέγωνται μετὰ πλείονος ἡσυχίας.

Ἀλλὰ, κατόπιν τόσοῦ θορύβου, ἀπηρτίτο χρόνος πρὸς ἀνέυρεσιν τῶν τρυφερῶν συγκινήσεων ἃς ἡ ἀνησυχία, αἱ πλήξεις τοῦ ταξειδίου, καὶ ἰδίως ἡ χονδροειδὴς τῶν γειτόνων θυμηδία εἶχον ἰσχυρῶς διαταράξει. Ἐν τῇ ἡλικίᾳ των ὅμως, τὸ πρᾶγμα δὲν εἶνε πολὺ δυσχερές, καὶ δὲν ἤρρηξαν νὰ λησμονήσωσιν ὅλα τὰ δυσάρεστα τῆς περιπετειώδους πορείας των, χάριν τῶν πολλῶν εὐαρέστων αὐτῆς ἀποτελεσμάτων.

Ἐνόμιζον ὅτι ἡ εἰρήνη εἶχεν ἀποκαταστῆ μετὰ τῶν οὐσάρων ἁλλοίμονον ! ἦτο ἀπλὴ ἀνακωχή.

Καθ' ἣν στιγμὴν ἤρχισαν νὰ λησμονῶσι τὴν παρουσίαν ἐκείνων, ἐν ᾧ εὐρίσκοντο χιλιάς λεύγας μακρὰν τῆς μικρᾶς μας αὐτῆς σφαίρας, ἰδοὺ αἰφνης εἰκοσιτέσσαρες σάλπιγγες παιανίζουσιν, ὑπὸ τὴν συνοδίαν ἄλλων βαρυήχων σαλπύγων, τὸ γνωστὸν ἐμβατήριον τῶν γάλλων στρατιωτῶν : Ἡ νίκη εἴμεθα ἡμεῖς !

Πῶς ν' ἀντιστῶσιν εἰς τοιαύτην καταιγίδα ;

Οἱ δυστυχεῖς ἐρασταὶ ἦσαν ἀξιοθρήνητοι.

Ὅχι, δὲν ἦσαν καὶ τόσοι ἀξιοθρήνητοι, διότι ἐπὶ τέλους οἱ ἀξιοματικοὶ παρήτησαν τὸ ἐστιατόριον, παρελαύνοντες πρὸ τῆς θύρας τοῦ κυανοῦ θαλάμου ἐν μεγάλῃ κλαγγῇ ξιφῶν καὶ πτερνιστῆρων, καὶ κρίζοντες, ὁ εἰς μετὰ τὸν ἄλλον :

— Καληνύκτα, κυρία νύφη !

Εἶτα, πᾶς θόρυβος ἐξέλιπεν.

Ἀπατώμαι, ὁ Ἀγγλος ἐξῆλθεν εἰς τὸν διαδρόμον κρίζων :

— Παιδί ! ἀπὸ τὸ ἔδιο πόρτο ἄλλη μία μπουτίλια.

Ἡ γαλήνη ἀποκατέστη ἐν τῷ ξενοδοχείῳ τῆς Ν*.

Ἡ νύξ ἦτο γλυκεῖα, συνάμα δὲ πανσέληνος.

Ἀπὸ ἀμνημονεύτων χρόνων οἱ ἐρασταὶ ἀρέσκοντο νὰ θεωρῶσι τὸν ἡμέτερον δορυφόρον.

Ὁ Λέων καὶ ἡ φίλη του ἤνοιξαν τὸ παράθυρόν των, βλέπον εἰς μικρὸν κήπον, καὶ μετ' ἀγαλλιάσεως ἀνέπνεον τὸν δροσερὸν ἀέρα τὸν ἀποκομιζόντα τὸ ἀρωμα κληματίδος.

Δὲν παρέμειναν ὅμως ἐπὶ πολὺ. Ἀνήρ τις ἐβάδιζεν ἐν τῷ κήπῳ, κεκυφώς, τοὺς βραχίονας ἔχων ἐσταυρωμένους, μετὰ σιγᾶρον εἰς τὸ στόμα.

Ὁ Λέων ἐνόμισεν ὅτι ἀνεγνώριζεν ἐν αὐτῷ τὸν ἀνεψιὸν τοῦ Ἀγγλου τοῦ ἀγαπῶντος τὸν οἶνον τοῦ Πόρτου.

Ἀποστρέφομαι τὰς περιττὰς λεπτολογίας, καὶ ἔπειτα, δὲν εἶμαι, νομίζω, ὑπόχρεως νὰ εἰπῶ εἰς τὸν ἀναγνώστην πᾶν ὅ,τι εὐκόλως δύναται νὰ φαντασθῇ, ἢ ν' ἀφηγηθῇ καταλεπτῶς πᾶν ὅ,τι συνέβη ἐν τῷ ξενοδοχείῳ τῆς Ν*. Λέγω λοιπὸν ἀπλῶς ὅτι τὸ ἐπὶ τῆς ἐστίας τοῦ κυανοῦ θαλάμου ἀνημμένον κηρίον εἶχε πλέον ἢ κατὰ τὸ ἥμισυ ἀναλωθῇ, ὅτε, ἐν τῷ διαμερίσματι τοῦ Ἀγγλου, ἡσύχῳ μέχρι τοῦδε, παράδοξος ἠκούσθη κρότος, ὅμοιος πρὸς τὸν παραγόμενον ὑπὸ τῆς πτώσεως σώματος βαρέος. Τὸν κρότον ἐπηκολούθησε τριγμός τις ἥττον παράδοξος, ὃν διεδέχθησαν ὑπόκωφος κραυγὴ καὶ τινες ἀκατάληπτοι λέξεις, ὅμοιαι πρὸς ἀράν.

Οἱ δύο νεαροὶ κάτοικοι τοῦ κυανοῦ θαλάμου ἐρίγησαν.

Ἰσως καὶ ἀφυπνίσθησαν ἀνατιναχθέντες ἐπὶ τῆς κλίνης ὀρθοί.

Ἐπ' ἀμφοτέρων, ὁ κρότος ἐκεῖνος, ὃν ἠδυνάτουσαν νὰ ἐξηγήσωσι, προὔξενησεν ἐντύπωσιν σχεδὸν ἀπαίσιον.

— Ὁ Ἀγγλος μας ὀνειρεύεται, εἶπεν ὁ Λέων προσπαθὼν νὰ μειδιάσῃ.

Ἀλλ' ἤθελεν ἀπλῶς νὰ ἐγκαρδιώσῃ τὴν σύντροφόν του, καὶ ἐρρικίασεν ἄκουσίως.

Μετὰ δύο ἢ τρία λεπτά, θύρα τις ἠνοιχθῇ ἐν τῷ διαδρόμῳ, μετὰ προφυλάξεως, ὡς ἐφαίνετο, εἶτα ἐλαφρότατα ἐπανεκλείσθη.

ἠκούσθη βῆμα βραδύ καὶ ἀσταθές, ὃπερ ἐρκίνητο ζητοῦν ν' ἀποκρυβῇ.

— Κατηραμένον ξενοδοχεῖον ! ἀνέκραξεν ὁ Λέων.

— Ἀ! εἶνε παράδεισος !... ἀπήντησεν ἡ νεᾶνις ἀφίνουσα τὴν κεφαλὴν της νὰ

καταπέσῃ ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ Λέοντος. Ἀποθνήσκω ἐξ ὕπνου.

Ἐστέναιζε καὶ πάραυτα σχεδὸν ἐπανεκοιμήθη.

[Ἐπεται τὸ τέλος].

K.

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ

Τοῖς κκ. Συνδρομηταῖς τῶν «Ἐκλεκτῶν» Ληξουρίου καὶ Ἀργυροπολίου. Συνδρομαὶ ὡμῶν ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. Λυπούμεθα ὅτι ἕνεκα τοῦ στενοῦ χώρου τοῦ Γραμματοκιβωτίου ὡμῶν δὲν δύναμεθα νὰ δημοσιεύσωμεν τὰ ὀνόματα ὡμῶν.—κ. Μιχ. Κ. Στυλιανοῦ. Ἠρξάτο ἡ ἀποστολὴ τοῦ φύλλου ἀπὸ τοῦ ἀριθμοῦ 472. Τὴν συνδρομὴν ὡμῶν, παρακαλεῖσθε, νὰ μετρήσῃτε τῷ αὐτῷ ἀνταποκριτῇ ἡμῶν κ. Ἐμ. Βεκιερέλλῃ.—κ. Ἀντ. Χατζηθανασίου, λοχαγόν. Θὰ τὸ λαμβάνετε εἰς Ἀρταν.—κ. Εὐφροσύνην Δ. Ἀριδοπούλου. Φύλλον «Ἐκλεκτῶν» ἀπεστάλη.—κ. Α. Ε. Μπαρούτην. Ἐπληροφόρησamen ὡμᾶς διὰ τοῦ προηγουμένου Γραμματοκιβωτίου μας.—κ. Δ. Ι. Μαρτινέγγον. Ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. Ἐγράψαμεν.—κ. Νικόλ. Κουβαριτῆν. Ἐλήφθησαν. Ἀπεστάλη ὁ Ε' τόμος τῶν «Ἐκλεκτῶν» καὶ τὰ μέχρι τοῦδε ἐκδοθέντα φύλλα τοῦ ΣΤ', ἐξακολούθησεν δ' ἡ ἀποστολὴ μέχρι τῆς 31 πρ. Ὀκτωβρίου.—κ. Ἀντ. Ευγκάτην. Ἀπεστάλη.—κ. Παναγ. Μπαζόν. Τὰ φύλλα ἀποστέλλονται κακτικώτατα, ἀπορούμεν δὲ διὰ τὴν ἑλλειψίν. Ἐν τούτοις καὶ πάλιν ἀπεστάλησαν. Συνδρομὴ ὡμῶν λήγει εἰς ἀριθ. 504.—κυρίαν Σοφίαν Ταβουλάρη. Ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν.—κ. Γρ. Ξενοπούλου. Ἀπεστάλησαν. Εἴθε εὐχαριστήμενος ; —κυρίαν Γερφίχρην Ἀγγελόπουλου. Ἀπεστάλη.—κ. Σπυρ. Αναγνωστόπουλον. Ἀπεστάλησαν τὰ φύλλα ἀπὸ 18. Ἰουλίου. Ἦτο λάθος τῆς διεκπεραιώσεως.—κ. Δ. Παναγιωτόπουλον. Συνεμορφώθημεν τῷ δελταρίῳ σας.—κ. Π. Φλεμιστόν. Ἐλήφθησαν φρ. χ. 15, ἀντίτιμον τυνδρομῆς ὡμῶν. Εὐχαριστοῦμεν.—κυρίαν Καστάνδραν Πλυτᾶ. Ἀπεστάλη.—κ. Ἰω. Διακάτην. Ἐλήφθη. Θὰ φροντίσωμεν.

Τὰ ἐξῆς βιβλία, εὐρισκόμενα ἐν τῷ Βιβλιοπωλεῖ ἡμῶν, ἀποστέλλομεν ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ, εὐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν.—Ἐπίσης προμηθεύομεν εἰς πάντα ὁποιοῦνδήποτε βιβλίον, ἀρκεῖ ἡ αἰτήσις νὰ συνοδεύηται μετὰ τὸ ἀντίτιμον αὐτοῦ.

Ἀσκάνιος, ὑπὸ Ἀλ. Δουμά (τόμ. 7) δρ. 4.20.—Εἰκοσιπενταετής Ἑλλήν πλοίαρχος, διήγημα ὑπὸ Στεφ. Ξένου, λ. 50.—Ἐκστρατεία μας εἰς τὴν σελήνην, ὑπὸ Δ. Καλαποθῆκη, δρ. 4.50.—Ἐρυθρὰ κηλὶς, ὑπὸ Παύλου Φεβάλλ, μετάφρασις Ἡλ. Ραφτοπούλου, δρ. 2.—Ἐρυθροὶ προσωπιδοφόροι, ὑπὸ Ponson de Terail, μετάφρασις Ν. Δεστυνάνου, (τόμ. 2) δρ. 4.—Ἐρυθρόδερμοι, ὑπὸ P. Duplessis, μετάφρασις Γ. Ἰγγλέση, δρ. 4.50.—Ἡ καλύβη τοῦ Θωμᾶ ἢ ὁ βίος τῶν μαύρων ἐν Ἀμερικῇ, ὑπὸ Ἐρριέτας Στόδης, μετάφρασις ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ (τόμοι 2) δρ. 2.50.—Ἰατρὸς Ραμῷ, ὑπὸ Γεωργίου Ὀνέ, μετάφρασις Α. Παπαδιαμαντῆ, δρ. 3.—Ἰζολίνα ἡ Μεξικανὴ, μυθιστόρημα μετάφρασθὲν ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ, δρ. 2.—Ἱστορία τεχνειώτου, μυθιστόρημα, δρ. 2.—Κραυγὴ τῆς παράφρονος, μυθιστορία ἐκ τοῦ γαλλικοῦ, δρ. 2.—Λήσταρχος Λασσοναγῆ, ὑπὸ Ἐρνέστου Καπενδή, δρ. 4.50.—Μνηστὴ τῶν ἐκατομμυρίων, δρ. 5.—Μεγάλῃ περιουσίᾳ, νεώτατον μυθιστόρημα, ὑπὸ Ξαβιὲ δὲ Μοντεπέν (τόμοι 2.) δρ. 3.20.—Μαῦρος πειρατής, μυθιστόρημα ὑπὸ Α. Νουάρ, (τόμοι 3.) δρ. 4.—Μαρκησία Γαβριέλλα, μυθιστόρημα Ἰουλίου Μαρῷ, δρ. 3.—Μικρὰ μήτηρ, ὑπὸ Αἰμυλίου Ρισβούργ, δρ. 4.—Μεγάλῃ Ἰζα, ὑπὸ Ἀλεξάνδρου Μπουβιέ, μετάφρασις ἐκ τοῦ γαλλικοῦ, δρ. 4. Μιχαὴλ Στρογκώφ ἀπὸ Μόσχας εἰς Σιδηρίαν, συγγραφή Ἰουλίου Βέρν, δρ. 2.50.—Πάσσαλος τοῦ θανάτου, μυθιστορία ἐκ τοῦ γαλλικοῦ, δρ. 4.50.—Πάπισσα Ἰωάννα, μεσαιωνικὴ μελέτη, ὑπὸ Ἐμ. Ροῖδου, ἐκδόσις μεγάλῃ μετὰ εἰσαγωγῆς, προλόγου, ἀπαντήσεως εἰς τὴν ἐγκύκλιον τῆς ἱερᾶς Συνόδου καὶ ἐπιστολῶν ἐνὸς Ἀγρινιώτου, δρ. 2.—Πικουίσις Ἀλλάγας, μετάφρασις Ν. Δραγούμη (τόμοι 7) δρ. 6.